

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρόπον ἀριδμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐνθακάδα πέντε,
τὰ κουνόβμε κ' ἐν ακουνοβῆται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δ ἑκα φράγκα καί σ τὸ χ ἑρι.

Εἰς γνάθων φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Τρίτη τοῦ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ὀλίγον κρύου.

ἐνθακάδα καὶ πέντε μετροῦμε,
κ' ἄλλαις μπόμπαις ἀκόμη θά βροῦμε.

Στάσεις τῶν Ἰαπωνίων
μετὰ φωνῶν καὶ φόνων.

Π.— Πίγιεσαι, Φασουλιά;

Φ.— Νὰ μὴ θαρρῆς ὥς τώρα
πὺς εἰς τὸ νέον Φάληρον ἀνέτως παραθέριζα,
καὶ τὴν πλατεία κόνιζα καὶ κάθε Μανταφίρα
καὶ τὸ θεμερὸν σαρκίον μου παρὰ τὴν θιν' ἀερίζα.

Νὰ μὴ θαρρῆς πὺς χάζενα,
πὺς πεταλίδες μάζενα,
πὺς εἶδα τὴν Μαντάμ—' Αγγώ,
καὶ ὁ ἀερογέλιμα δροσερὰ
ὡς τὸν Ζαήμεν τὸν μουγγὸ
μὲ δίκτυα πῆγαινα ψαρά.

Νὰ μὴ θαρρῆς πὺς πέρασα κ' ἐφέτος μετὰ φίλων,
τὰ μὴ θαρρῆς πὺς ἀληθεῖς ἀπῆλθον ἀπολαύσεις,
μήτε σ' εἰς Κυβερνήσεως ἐδιόβισα τὸ φύλλον
ἔσσαν δασμάων ἀχαμνῶν διορισμοὺς καὶ παύσεις,
κ' ἄλλα τοιαῦτα τρέπαινα πολιτικῆς τροχόσσης.
ὅπου σὲ κάθε καρφεντ' ἐκδοῖς τῆς πρωτευούσης.

Μήτε Δημάρχων Θεσσαλῶν τὴν βαρβαρίαν μέρισα,
μήτε τὴν μέλλουσαν ἀμὴν τῶν Ἀθῶν πανηγύρισα,
μήτε σ' ἐν Βῶλον ἔκρεξα μαζὶ μὲ τὸ Παλλάν
τὰ δὲ τὸν πλοῖτον τρέχοντα σὺν τὸ νερὸ σ' ἀτάλναι.

Ἄν εἶδα τὸν Προσθυναργγόν' σ' ὅν Ἀθήμον τὸ συμπόσιον
τὰ πῆγν τὸν ἄμβροσιον,
καί σ' τοὺς συνδαιτημόνας του τὰ δειχθῇ μὲν ἀχλάδα,
καὶ τὰ τοὺς λέγ σοβαρά
πὺς ἔχει πῶσα τὴν οὐρά,
κ' ἄλλη διάλυσιν Βουλῆς θὰ γίνῃ σ' τὴν Ἑλλάδα.

Σὰν εἶδα καὶ, ποῦ κ' ἐγὼ δὲν τῶλκαί α ποίε μου,
ὡς εἶδα καὶ ὡς ἀκουσα πὺς τώρα, φίλαί μου,
κάνουν συλλαιγήρια καὶ σ' τὴν Ἰαπωνία
καὶ τὴν εἰρήνην συζητοῦν μέσα σ' τὰ καρφενεά.

' Εγὼ Ρωμηὸς καὶ σώματος καὶ πνεύματος ἀλκίμον,
ἐγὼ παιδὶ τῆς μπάντικας καὶ ἐθλίου Παλάσθας,
ποῦ γιὰ συλλαιγήρια ποῦλῳ καὶ τὸ βραβί μου,
παρατίθησα τὸ φῶσφημα τῆς Σουδιάδος ἀερας,
ποῦ μὲ ποικιλλοτίας ρυθμοὺς τοσάνικ τὴν ἐξέμνησα,
καὶ γιὰ τὸ Τόκιο, Περικλή, κρυφὰ κρυφὰ τὰ κρέμνησα.

Ἄχως τὰ πολυλογῶ
παραθέριζα κ' ἐγὼ
μὲς σ' τὴν γῆν τῶν χροσανθίμων, ποῦ καθὼς θὰ ξέρης, κοῦνο,
βασιλεύοντων πανερόδως Μοντοσχίνο καὶ Χαροῦνο.

Ὁ Ρωμηοῦ, μὲ στήθη κρεβα
πὺς σ' τὴν σάϊον μένεις...
ἐπανόστασις ἀγρία
μὲς σ' τὸ Τόκιο μαίνεται.

Ἀστυφύλακος ἐφίηρης,
δράμα στάσεως καὶ τρόμου,
καὶ λαὸς βοᾷ φρονήτης,
ποῦ δὲν φαίνεται τοῦ δρόμου.

Κράζουν κατὰ τῆς συνθήκης καλλιστέφανοι πολλοὶ
καὶ τὸ σπῆτι τοῦ Κατοῦρα πέρα πέρα πυρπολεῖται.
Κι' ἔδω ῥήτορας ἀκούω, Περικλέτο μου, σταυλούς,
καὶ θαρρὸ πὺς εἰμὶ τὴν τῶρα μῦθον εἰς τοῦ Διὸς τοὺς στύλους.

Τὴν συνθήκην χατακάνουν,
ρητορεύουν φιλογερά,
μόνον ποῦ δὲν σηκώνουν
εἰς τὰ χεῖρα πατερά.

Βρὲ τοὺς λέω, Γραπινέοι, δοξασμένοι νικηταί,
πὺς καὶ οἷς θὰ βουρλισθῇ δὲν τὸ πότενα ποτέ.
Δὲν μοῦ λῆτε σὴ ζωὴ σας πὺς καὶ οἷς τὴν πάνατε;
τὰ συλλαλητήρια μας ἀπὸ ποῦ τὰ μάδατε;

Σεῖς δὲν ἤλθατε ποτέ σας μὲς σὺν τόπο τὸν οὐρανό,
οἷς δὲν εἰσθε Παμπγαδὸς νὰ κτυπᾷτε τὸν Μικᾶδο
σὺν δὲν ἔχετ' ἐξουσία, μὰ σὺν εἰσθε Σύμβουλοι τοῦ
δικῆν Σπουγγολογάρων νὰ φιλήτε τὸ χαλί του.

Ἐοεῖς ἔχετε καὶ πίστιν εἰς τὸν Ἀδιοκράτορά σας,
καὶ γνωρίζετε καλὰ
πὺς μαζί σας δὲν γελᾷ,
κι' εἶναι πύθος καὶ χαρὰ τοῦ κάθε πύθος καὶ χαρὰ σας.

Ξέρετε πὺς ὁ Μικᾶδος, ὁ τοσοῦτον λατρεντός,
ἐγεννήθη Γραπινέος ἐκ τῶν σπλάγγων σας κι' αὐτός.
Ξέρετε πὺς ἡ καρδιά σας εἶναι μέρος τῆς δικῆς του
κι' ἡ παρὸντος δικῆς σας πὺς γεννᾷ ἐκ τῆς δικῆς του.

Τρέξετε κι' ἐνωτισθῆτε Φασουλὴ τοῦ στραβοκάνη,
φαμπαρόντου φιλογεοῦ...
ὁ Μικᾶδος Μουτισοχίτο ξέρετε πὺς ὁ, τι κάνει
δὲν τὸ κάνει κουτουροῦ,
καὶ καθέννας σας ἐξάγει καὶ μιὰ γονυπετὴς
καὶ πολέμου καὶ συνθήκας ἰσχυρμένης ἀρετῆς.

Καταπνίξετε τὴν στάσιν καὶ γὰρ οὐδὲν εἶναι πρῶμα...
ἴσατε ἔχετε τὸν Τόγγο, τὸν Κουρόκο, τὸν Ὀγάμα,
κι' ἄλλους τέτοιους περὶ σποδὸς
νικηφόρους κολοσσούς.

Χαῖρε, γένος τῶν κτερίνων, ποῦ σὲ βλέπω σὶν νεῖρό μου,
σὺ ποτὲ τὴν κτερινάδα δὲν ἐγνώρισε τοῦ τρόμου.
Ἐοεῖς ἔχετε μονάχα κτερινάδα φυσικὴ
κι' ἄλλοι κτερινίζουν μὲρος σας καὶ σκοροῦν ἔδω κι' ἐκεῖ.

Χαῖρε, γένος τῶν κτερίνων,
χαῖρε, γῆ τῶν χρυσανθέμων,
καὶ λησμώντες τὸν θρόνον
καὶ τὴν φρίκην τῶν πολέμων.

Ἐλὰ τῶρα σὺ τὸ μεγάλο σου,
μὴ σὺ τοὺς δρόμους ταμπουρῆς,
καὶ μ' ἐκείνην σιφαντῶσου
τὴν ἔλγα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ναί, μ' ἐκείνην τὴν στέγην
μεγαλόφρων τοὺς κρατάφους,
καὶ κερπὸς εὐρήνης δρέψε
σὶ κλεινῶν ἡρώων τάφους.

Εἰς τὰ τέκνα τὰ μεγάλα γενεᾶς πολεμικῆς
δὲν ἀρμόζουν συγκαιριόσεις καὶ πυρὰ ρητορικῆς.
Νὰ κρατήσετε τοὺς Τόγγους,
τοῦ πολέμου τὸς τιμάς,
καὶ ν' ἀφήσετε ὅς ἐμᾶς
τῆς ρητορικῆς τοὺς φθόγγους.

Τὴν ἐφορᾶδειαν τῆς γλώσσης,
τὰ μαδέρια, τὰ καθρόνια,
κι' ὅλας τὰς διαδηλώσεις,
ποῦ θὰ γίνωνι ἐπὶ χρόνια.

Φύγετε, διαλυθῆτε,
μὴ τὰ τέκνα μιμηθῆτε
τοῦ γλωσσολογιστοῦ γένους,
τοὺς σποδὸς τοὺς Ὀδυσσεῖς...
τὴν τῶν πολιτισμένων
μὴ μᾶς κάνετε καὶ οἷς.

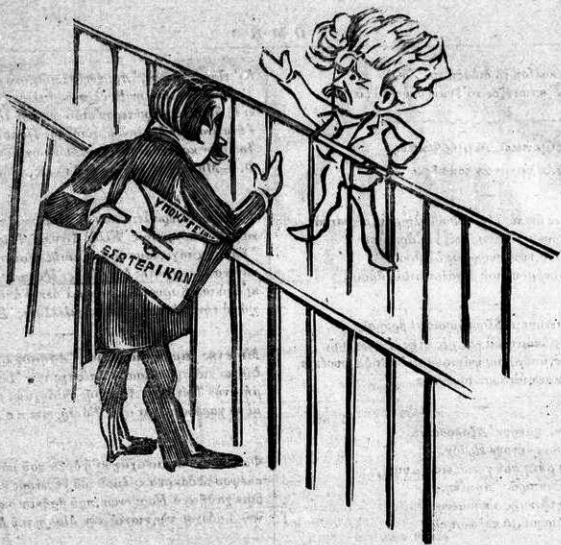
Μὴ σαλέφουνε κι' ἡ βίδος τοῦ δικῆς σας τοῦ μεγάλου,
καὶ φωνάζουν ὅλοι: κριμα
καὶ σὴν δόξαν τοῦ Γαλοῦ,
καὶ σὴν δόξαν τῆς Τσουόιμα.

Ὅποιοι σήμερα φωνάζει καὶ σφοδρῶς λογομαχεῖ
μῆναι μὰ μεγάλ' ἰδέα,
κι' ἐπὶ τούτου πίπτει μόνον ἀπὸ φάσκελα βροχῆ
χειμαρρώδης καὶ ραγδαία.

Νέα μεγαλόφρων ἐκὴν
τοῦ Μικᾶδου κι' ἡ συνθήκη...
πρὸς τὴν στάσιν μὴν προσβῇ,
κι' ὅς ἐπληρωθῇ κι' ὁ Βίσι
πὺς δὲν πλήρωσε καπνί.

Εἰς τὰς δάφνας τῶν νικῶν σας μιὰ συνθήκη τί σημαίνει,
πολεμάρχου ζήλευτοί...
λυπηθῆτε καὶ τοὺς Ρώσους, κι' ὅς νομίζουν οἱ καθέμενοι
πὺς ἐνίκησαν κι' αὐτοί.

Ἐναντίον τῆς συνθήκης μὴ λαλήτε μὲ χολήν,
δότες τοὺς τὴν Σαχαλίν.
Μὴ γυρᾶνετε παρὰ
κι' ὅς γενῇ γι' αὐτοὺς χαλάλι,
κι' ὅς τὴν φᾶνε μὰ χαρὰ
τόσοι Δούκες τῶν μεγάλων.

**"Ένεκα τής όστρακικής, πούναι μεταδοτική,
από μακρυά τὰ λέν συμπεδέροι γνωστικοί.**

Συλλογισθήτε πώς γι' αυτούς μικρά δέν είναι νίκη
πώς επόλεμσαν με σάς, και νάιν τούς άνήκει.
Κι' ό πόριος Οδομπάνοβις τορπιλλόβόλα στέλλει
Κι' έσχάτως έβορβάρισε' στην Κρήτη τό Καστέλλι,
και λέν πολλά πώς' γκερίμας καλόβρια' στην δράδα,
κι' έπηρε και γηά λάφυρο τού Μάνου την φοράδα.

Παρατήσατε την στάσιν
και την λογοκόπον δρῶσιν.
Τῆς έλῆας κλαδιά κινείτε,
τόν Μικάδον έξυμνείτε,
τήν Χαρούκιο προσκυνείτε,
κι' όλοι μεγαλοφρονείτε.

Μά κι' έγώ φωνάζω ζήτω
'στόν Μικάδο Μονταχίτο,
κι' ή συνθήκη σας έκτεινη
μνήμη' άδάνατον άς μείνι
της ψυχῆς τών' Ιαπώνων
εις αιώνας τών αιώνων.

Είς τό σπήντα σας νά πάτε και νά λήθῃ' σ'α σωστά σας,
μή την δόξαν σας με στάσεις κατακηλδόνετε,
κι' άν κυττάξετε τούς Ρώσους νά κορδώνωνται' μπροστά σας
μόνον κάθε νικημέτρος πρέπει νά κορδώνεται.

Δέν κυττάξετε κι' έμεις
οι ταχύποδες όρομεις

πώς ζητούμεν μετά κόμποι νικητών άρειμανίου
και κραυγών παροφυσμού

άμοιβάς ήρωισμού,
κι' ός μάς μπαίνει' στό ρουθούνη κι' ό Ρωμοβνος Παινίου,

Χαιρετήσατε κι' έμένα τών Ρωμηών τόν Φασουλήν,
πού πρὸς τύχην' μου καλήν
'στόν ρητόρων την φυλήν
ρήτωρ έμ' έκ γενετής
και σιγχοπελεκητής.

Τέτοια φρόνημα τούς είπα,
Περικλέτο παρλατίπα,
κι' έμαθα πώς ό Μικάδος, ό πούλῆς κι' άγαπητός,
'στην Φραγκιά θά πάη τώρα νά πολιυσόη κι' ατύς.

Και θά πάρη και τόν Τόγγο της Τσουσίμα της κλεινης
και θά πάη στην Έβρώκη ν' άποκτήση συγγενές,
και νά μάθη τέλους τρέπονς
κι' 'λαπούνην νά σπονδῶση,
κι' όποτε' από τούσους κόπους
νέπως νά διασκεδάση.

Θά πετάξῃ τό λεπίδι,
μήτε νίκας θά μινερῃ,
και θ' όχλήσῃ τό ταξείδι,
κι' ίσως κάνει και λουτρά.

Ίσως πάει' στό Παρίσι
νά θαυμάσῃ τό Σαλν-Κλοδ,
και νά' όη και νά γνωρίσῃ
κάθε Φράγκα φωνασίση.

κ' ἴσως τὴν Ραῖδ' ἀν καλέσῃ νὰ δώδῃ τὴν Ζοῖδ',
νὰ τὴν δοῦν κ' οἱ Γλαπανέζοι νὰ ξυνηύσουν τὰ ζῶ.

**Μπόμπαις Ἀρμενικαῖς
πολὸ τρομακτικαῖς.**

Π.— Καλὸς ἤλδεις ἀπ' τὸ Τόκιο, Φασουλή μου, μὲ φτερά
σήμερα ποῦ βροσκοῦν μπόμπαις δεξιά κ' ἀριστερά,
μηχανήματα θανάτου, νέας συσκευὰς δολέθρου,
καὶ ο' αὐτὰς τὰς ἐπιτόμους τοῦ μεγάλου πολέμου.

Πι συλλήψεις Ἀρμενίων, τί πλαστήμεις, τί βρωμιαίς!..
καὶ σ' ἵης Τράπεζαις ἀκόμη, μὰ καὶ μὲς σ' ἵης Ἐκκλησιαῖς
μπόμπαις βροσκοῦν, μπόμπαις ψάχνουν, μελαντιῦδα, φουέκια,
καὶ καρούλια καὶ τουφέκια.

Πιάνουν Ἱερομνίαν, πιάνουν Ἀζαροσιάν,
κ' ὅσους λήγουν εἰς λάν.

Ὅπου δ' ἵης μεγάλη μύτη, ποῦ χρειδίζεται μυτταῖς,
εἶναι μυταράς Ἀρμένης,
φάρητρον τῆς οἰκουμένης,
μὲ μπαρούτια καὶ φωτταῖς.

Ὅπου δ' ἵης καμμά βαλίτσα τράβ' ἀμέσως παραπέρα
πρὶν νὰ πῆς εἰς τὸν ἄερα.

Ὅπου δ' ἵης καμμά βαλίτσα φεύγα γρήγορα, ταυφοῦτη,
ἐπειδὴ βρομῇ μπαρούτι.

Ὅπου δ' ἵης καφφέ νὰ κόβουν κόφτο λάσπη, τοῦ σοφέ,
κ' εἶναι βαμβακοπυρεῖς μὲς σ' τὸν μύλο τοῦ καφέ.

Ὅπου δ' ἵης καφφέ νὰ κόβουν κόφτο γρήγορα κομπουέρι,
φεύγα πρὶν σοῦ μελανώσουν μελαντιῦδες τὴν μόδεη,
καὶ γετῆς καλαμαρῆς
τῆς λοχάνης συμφορᾶς.

Συλλαμβάνουν ἓνα κ' ἓνα,
τὸν Κιβόρκι Κιβορμιάν,
κ' ἴσως πιάσουν καὶ σένα
τὸν Ζευζὲν Ζευζενιάν.

Κ' ἐν μέσῳ μπόμπαις καὶ πυρὸς
ἐπὶ ἐναλέγω σοβαρός:
ἐν ἔχρη τοῦ καὶ φρουμιά
δπου βαλίτσα δ' ἵης καμμά
νι τοιοσὲ πά, βρε Φασουλή,
ῖται εἶναι πῆρ καὶ πυρπολεῖ.

Μπόμπαις Ἀρμένηδων παντοῦ κ' ἀκριβεῖα σ' ὅσον, μὲ
κ' ὁ Ράλλης ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς εἰδὲ σ' τὴν γραμμῇ,
κ' ἐπὶ βομβῶν ἐπάτης
κ' ἡγγίως θαναλλίδας,
κ' ἀερόμητος ἐκράτης
φρικτὰς χειροβομβίδας,
κ' ἀνίσταται κ' ἵετοτατο χειροβομβίδας πάλλων
καὶ τὰς ἐξοφροδόνους πρὸς κεφαλὰς δασκάλων.

Κ' εἶπαν γὰρ τοὺς Ἀρμένηδες πῶς ὁκόπευαν μὲ μῆρα
τ' Ἀνάκτορα καὶ τὴν Βουλὴν νὰ στείλουν σ' τὸν ἄερα,
κ' ἐξ ὧν τρομερώτερον σ' τὸν φῶταν τὸν αἰῶνα
ν' ἀνατιάζουν ἤθελαν κ' αὐτὸν τὸν Παρθένονα.
Τοιοῦτον καταθρόνον τὸ σχέδιόν των ἦτο...
Φ.— Μὴ μοῦ τὸ λές, μὴ μοῦ τὸ λές, κ' ὅλος ριγὼ καὶ φρεῖται.

Φαντάσου, Περικίλε μου, τί θλίψις καὶ τί πόνος
νὰ μὲν ἡ σύγχρονος Ἑλλάς ἀνεῖται τοῦ Παρθένου.
Ὅτι ὕπαρχε τάχα συμφορὰ κ' αὐτῆς τρομερώτερα;
κανέναι περιγητῆς δὲν ὀδρεῖται ἔδω πέρα
κ' ἀπὸ τὰς Καρναῖδας καμμά δὲν ὀδομεῖται
γὰρ νὰ τὴν κλέβουν φιλικῶς φιλέλληνες Ἑλγῖνοι.

Μῆτε τῆς χειμωνιάτικαις τῶν Ἀθηνῶν λιθαράς
ἐπάνω σ' τὰ προπύλαια θὰ πέφτῃς τῶν Ἰκνίων,
μῆτε τὴν Τρίτη τῆς Δαμάρης φιλάρχαισι βρακάδες
μὲ τὸ γαρούφαλο σ' αὐτὴν ὀδερχονται σ' ἐκείνον.

Φαντάσου ν' ἀναταχθῇ κ' ἡ δόξα ποῦ μᾶς μένει,
οὐκ οὐκ τὰ δάκρυα κ' ἡ μοῖρα τοῦ γηγενοῦ κατοίκου
διὰ χάρι κ' ὁ Παρθένος, ποῦ βρῆκαν σκοτωμένη
τοῦ Διαδόχου τὴν τιαντῶ, τὴν Μαίρη τοῦ Μιμίκου.

Φαντάσου μὲς σ' τὰ φαρκικὰ τοῦ τρέχοντος καιροῦ,
ποῦ σπυρεται, βρε Περικίλη, τὰ πάντα ν' ἀνατρέψῃς,
νὰ λείβουν καὶ τ' Ἀνάκτορα κ' ἡ σάλα τοῦ χοροῦ,
κ' οὔτε τῶν ὀλων τοῦ λοιποῦ τὴν αἰδοῦσαν νὰ βλέπῃς
μὲ τῶν προγόνων τῆματα, ποῦ οὐκ οὐραζαν σ' τοὺς τοίχους,
κ' ἐκείναι κἀποτε κ' αὐτὰ μὲ τῶν χορῶν τοὺς ἤχους.
Σκέψου νὰ λείβῃ κ' ἡ Βουλὴ μ' ἐκείνας τῆς τὰς δόξαις
καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ποῦ νὰ πῆς τὴν ὥρα νὰ περάσῃς.

Π.— Πᾶμε, βρε, σ' τὰς ἐπιτόμους ν' ἀναπνεύσωμεν ἄερα
καὶ νὰ δοῦμε μὴ τὰς μπόμπαις ἔχουν κρύψει κ' ἐκεῖ πέρα.

Φ.— Βλέπει τίποτα σ' τὰς βάθους.

Π.— Βλέπω θρηναρὸς κορῶν
καὶ δραπέτας καταδίκους ἐκ τοῦ Παλαιῦ Στρατιῶνος.

Φ.— Φάξε φάξε μήπως εὖρης δογανὸν θανάτου νέν;
φάξε μήπως εὖρης κ' ἄλλα; μηχανὰς τῶν Ἀρμενίων...

Π.— Βρίσκω μόνον τὰς ἐκτερεῖς τῶν μακάρων Ἀθηναίων,
δπου κρύπτεται τὸ κλέος τῶν συγχρόνων καρφενίων.

Φ.— Περικίλη, μὴ σταματᾷς, κ' ὅλο φάγῃ παραφόρος.

Π.— Σκέψου ν' ἀναταχθῇ κ' ὁ τῶν ἐπιτόμων χώρος.

Φ.— Ἀναίτιας τοιαύτη πρῆπει καὶ προσήκει μόνον
καὶ γὰρ σένα καὶ γὰρ μένα καὶ τὸ μῦθε τῶν συγχρόνων.

**Γὰρ τὸν Σίμων τῆς Ἡεατρίδος,
ἄνδρα φλογερὰς γραφίδος.**

Ἦλθε τὸ λοιπὸν ὁ Σίμος μὲ ἀπὸ τὸ Βουκουρεῖστο,
πρὸν βάρβαρον κ' ὄργιον καταδολεῖν ὁ ἴσῃ
ἀπὸ Λάκας ἐγγενεῖς καὶ Ρωμίου τῶν Ὀσποδάρων,
δπου σ' τὸν πολιτισμὸν πέρασαν καὶ τοὺς Βουλγάρους.

Ἦτοι ἰδεῖται τὸ κράτος ἐθνικότητος ἐνέμου,
καταδολεῖται τοιαύτη καὶ τοιαύτη σὺν τῷ Σίμῳ
θᾶται γὰρ τοὺς Τσιταλίκους μὲ βλακὴ καὶ μετάνητα,
σ' τοὺς δώδεκας ἀμιὰ καὶ τμητὸν διωχθέντα.